

Září

Nová socha Madony v Košířích

Od začátku roku 1995, kdy jsem byl ustanoven pro službu v košířské farnosti, přicházeli věřící s peněžitými dary na nový oltář Panny Marie v kostele sv. Jana Nepomuckého, s kterým se počítalo v plánech architekta Čermáka. Vzhledem k liturgickým úpravám po II. vatikánském koncilu však nelze stavět nebo používat jiné oltáře v prostoru kostela, který je soustředěn na jeden hlavní oltář.. Proto bylo možné uvažovat o určitém panelu nebo fundamentu, který by posloužil k důstojnému umístění sochy Panny Marie.

Bylo třeba vyřešit dva prvky: podstavec a sochu. Během několikaletého uvažování, hledání a konzultací, jak změnit dosavadní provizorium se sochou, která byla věřícím sice milá, ale do daného prostoru se nehodila, se postupně rýsovalo řešení.

Na pomoc s radou byl pozván také sochař a jáhen Karel Stádník. Právě on přišel s nápadem, aby se zároveň s umístěním sochy spojilo umístění liturgického sedadla, které se nacházelo v nevýhodné pozici těsně u oltáře. Dále doporučil sochu svého kolegy Petra Váni z Karlíku.

Pro řešení prostoru bylo zahájeno výběrové řízení, do něhož vstoupily návrhy Ing.arch Naděždy Zachardové a Ing. arch. Jiřího Smolíka. Přednost dostal návrh architekta Smolíka, schválený příslušnou uměleckoliturgickou komisí pražského arcibiskupství.

A tak se mohlo začít s uskutečněním záměru. Na sochu byly věnovány peníze z příspěvků věřících v hodnotě 40.000,-korun.

- Bylo dosaženo trojího cíle:
1. výběru vhodné sochy Panny Marie
 2. jejího patřičného umístění do architektury kostela
 3. náležitého umístění liturgického sedadla

Odborné hledisko ponechme dvěma hlavním autorům díla: architektu Ing. Jiřímu Smolíkovi a sochaři Petru Vánovi. Zatím však přinášíme příspěvek pana architekta. Doufáme, že stanovisko pana sochaře uvedeme v příštím farním listu na měsíc říjen, protože jsme jej zatím nemohli telefonicky zastihnout.

Naše farní společenství bude mít příležitost prožít žehnání nové sochy na začátku nedělní mše sv. 6 .října den před památkou Panny Marie Růžencové.

Touto cestou bych rád vyjádřil co nejsrdečnější poděkování všem tvůrcům a dárcům, kteří přispěli ke zrodu tohoto díla ke cti Bohorodičky Panny Marie a k zvelebení kostela sv. Jana Nepomuckého v Košířích.

Jak se zrodil váš nápad pro umístění sochy P. Marie?

Socha měla být umístěna do hotového, z architektonického hlediska definovaného, prostoru chrámové lodi. Do této skvělé původní kompozice arch. Čermáka prakticky nelze nic přidat nebo něco předělat, všechny úpravy nebo doplňky jsou okamžitě poznat. Když jsme s otcem Lohelem poprvé probírali aspekty zadání k návrhu, jako důležitá se jevila i nutnost definitivního vyřešení a umístění *sedes*, čili sedátek pro kněze a pomocníky. Jak jsme dohledali ve starých návrzích z archívu, původně toto sezení bylo umístěno uprostřed na ose chrámu, před obětním stolem. Toto umístění však z dnešního úhlu pohledu není vhodné. Po stranách stolu též není potřebná prostorová dimenze a rovněž dnešní tendence chtějí kněze blíže ke shromáždění věřících. Bylo tedy jasné, že *sedes* je třeba umístit před presbytář, do místa před pravou část „chrámové opony“. Průchod (prostup zdí se stříškou) od sakristie nebyl již léta užíván a byl ze zadní části zakryt závěsem. Nápad úpravy této části byl nasnadě. Pozadí z bílých kanelur za sedátkem kněze se „vyčistí“ a sjednotí a Panna Maria dostane po hlavním oltáři to nejhodnotnější místo, které si bezesporu zaslouží. Dále bylo jen třeba návrh pečlivě prověřit počítačovým prostorovým modelem, zákresem do fotografie a dále pak dopracovat detailní projekt k technickému a tvarovému řešení.

V čem vidíte hlavní přednosti tohoto řešení?

Socha Panny Marie se dostala do nejlepší možné pozice, je krásně viditelná ze všech míst chrámu. Jsme rádi, že pan sochař Váňa nakonec zvolil tuto okrovo-běžovou úpravu sochy – na bílém pozadí se velmi dobře vyjímá. Její umístění není záměrně voleno na ose pilíře, je posunuta více vpravo, naopak uvažované *sedes* bude od osy posunuto více doleva. Je to důležité, tyto dvě kompozice by spolu neměly v pohledu souviset.

Zároveň tím bylo upraveno místo nevyužívaného průchodu, stěna s kanelurami se sjednotila a sochu tím dobře vyzdvihuje – v principu je dostatečným protipólem protější kazatelny.

Jak hodnotíte realizaci návrhu?

Bezesporu kladně, prováděcí firma se s projektovým řešením dobře vypořádala. Největší strach jsme měli z toho, že se po zazdění původního otvoru nepodaří čistě navázat na kanelurování stěny. Jedině při silném bočním světle a pozorném pohledu by se daly najít drobné nepřesnosti, které by se daly dodavateli vytknout, v principu však odvedl dobrou práci. Považovali bychom rovněž za přínosné, aby se v budoucnu ještě našly finanční zdroje na osazení speciálního reflektoru s přesně nastavitelnou hloubkou dosvitu. Ten by soše rozjasnil kontury, zároveň by však na stěně pozadí nevytvářel světelný kužel s vrženým stínem. Celé řešení bude samozřejmě jako celek dokončeno až po realizaci atypického návrhu *sedes* a nové vestavěné skleněné skříň v nice po průchodu směrem od zakristie.

Ing.arch. Jiří Smolík, Ing.arch. Zdeněk Rychtařík, VYŠEHRAD atelier

Liturgický kalendář

Září 2002

1. neděle	22. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
3. úterý	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
6. pátek	první pátek v měsíci -zasvěcení Nejsvětějšímu srdci Páně
7. sobota	první sobota v měsíci - zasvěcení Panně Marii
8. neděle	23. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
13. pátek	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14. sobota	Svátek Povýšení svatého kříže
15. neděle	24. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
16. pondělí	Památka sv. Ludmily, mučednice
20. pátek	Památka sv. Ondřeje Kim Taegona, kněze, Pavla Chong Hasanga a druhů mučedníků
21. sobota	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
22. neděle	25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
26. čtvrtek	Sv.Kosmy a Damiána, mučedníků
27. pátek	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28. sobota	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa
29. neděle	26. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
30. pondělí	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

Informace z farního života

- **Společenství starších farníků** bude pokračovat po letní přestávce vždy ve středu po večerní mši sv. v domečku u kostela Nejsvětější Trojice počínaje **středou 4. září**. Program bude ještě upřesněn.
- **Výstav Nejsvětější svátosti oltářní se uskuteční ve dnech 14.-17. září v kostele Nejsvětější Trojice** vždy od 16,30 .do 17,30 hod. s následnou mší sv. Z těchto důvodů nebude sobotní mše sv. 14.září v kostele sv. Jana Nepomuckého.
- **Farní táborák** na začátku školního roku bude v sobotu **14. září od 18,30 hod. u kostela sv. Jana Nepomuckého**. Srdečně zveme nejen rodiče s dětmi, ale všechny farníky a hosty různého náboženského přesvědčení. Program bude jako obvykle k osvěžení duše i těla.
- **Farní zájezd** se uskuteční **v sobotu 21.září do kláštera bratří Řádu nejmenších bratří sv. Františka z Pauly** - paulánů na Vranově u Brna a na poutní mariánské místo Křtiny u Brna. Odjezd účastníků se předpokládá v 6,30 hod. od kostela sv. Jana Nepomuckého. Oběd bude zajištěn ve Křtinách. Předpokládaná doba návratu je ve 20,00 hod. Zájemci se mohou co nejdříve závazně zapsat v sakristiích obou kostelů.
- **Malá poutní slavnost v kapli sv. Václava u kostela sv. Jana Nepomuckého** v Košířích bude spojena s večerním slavením Eucharistie **v sobotu 28.září v 17,30 hod.** Po bohoslužbě jsou všichni účastníci srdečně zváni na krátké posezení a pohoštění do farního sálu nad kaplí nebo za příhodného počasí na louku před kostelem.

Předběžná informace o cíli podzimního farního zájezdu

Prvotní „společnost chudých poustevníků“, z níž později vznikl **Řád nejmenších bratří (OM)**, se zrodila z hnutí kalábrijského poustevníka Františka z Pauly (1416-1507) a dosáhla diecézního schválení někdy kolem roku 1452, kdy arcibiskup z Cosenzy povolil stavbu malé oratoře, zasvěcené s v. Františku z Assisi, a přilehlého dormitáře v horách nad Paolou v Itálii a schválil první statuta.

Řád působí kromě Itálie ve Španělsku, USA, Brazílii, Kolumbii, Mexiku a na Filipínách. Vranovský konvent byl založen z Francie v roce 1633. Dům byl tenkrát zapsán do česko-německé provincie. Dlouholeté působení vranovské komunity, v provincii největší, ukončil císař Josef II., který konvent roku 1784 zrušil, stejně jako další v Praze, Nové Bystrici, Tachově, Brtnici a Nové Pace. Minimové, jak se pulánům také říká, se na Vranov vrátili 30. srpna 1992. Přišli z Pauly, rodného města sv. Františka.

V čele řádu stojí generální korektor se sídlem v Římě. Řád je rozdělen na provincie a provincie na konventy. Konvent na Vranově u Brna podléhá přímo generálnímu domu.

Nejmenší bratři - kněží i bratři nekněží - se snaží všemi způsoby, svědectvím vlastního života i horlivým apoštolátem, zvěstovat všem lidem „evangelium pokání“ a být při tom věrni duchu svého zakladatele, jenž byl „člověkem přísného života, plně oddaným rozjímání“ a „světlem k osvětlení kajících“. Chtějí tedy, aby mezi Božím lidem znovu zazněla radostná výzva: „Přinášejte plody hodné pokání!“ Plody, spočívající ve smíření s Bohem, se sebou samým, s druhými a s celým stvořením. Tento program, který zanechal sv. František, zachycují konstitute: „Řád si stanovuje přinášet zvláštní a každodenní svědectví evangelijního pokání, a to postním životem, úplným obrácením se k Bohu, osobní účastí na Kristově oběti a poukázáním na evangelijní hodnoty zřeknutí se světa, nadřazenosti ducha nad hmotou a nutnosti pokání, které obnáší skutky lásky, lásku k modlitbě a tělesnou askezi.“ Spolu se svým zakladatelem, který se v raném dětství rozhodl pro poustevnický život, chtějí pauláni navrátit sobě samým i druhým schopnost žasnout a radovat se nad krásou přírody.

Řeholní šat je z černé látky, dvoudílný. Hábit je přepásán cingulem stejné barvy. Škapulíř je spojen s kapucí v jeden celek a jeho délka je po kolena. Vždy se nosí pod cingulem.

Slovníček méně známých výrazů:

<i>dormitář</i>	místnost určená k nočnímu odpočinku řeholníků
<i>oratoř</i>	místnost určená k modlitbě
<i>konvent</i>	1. shromáždění členů kláštera 2. část kláštera (budova) obývaná řeholníky. Obvykle v ní není byt představeného.
<i>cingulum</i>	1. šňůra nebo pás látky, kterou je při liturgických úkonech přepásána alba 2. pás látky, který jednak přepásává kleriku nebo hábit, jednak zdvojený visí po straně, je součástí mimoliturgického oblečení diecézních kleriků a některých řeholníků, řeholníci mnišských řádů a některé řeholnice přepásávají hábit šňůrou, na které je často zavěšen růženec, nebo řemen.
<i>škapulíř</i>	součást hábitu jak mužského, tak ženského. Pruh látky s otvorem na hlavu, splývající na hábitu vpředu i vzadu obvykle až ke kotníkům. U některých řádů bývá přepásán cingulem, u jiných je volné nad cingulem.

P. Lohelius

Použitá literatura:

Řeholní život v českých zemích, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 1997
E.G.Šidlovský: Svět liturgie, slovník základní církevní terminologie, Strahov 1991.

Kostel sv. Jana Nepomuckého v době po vysvěcení

Stavba kostela byla v době války dovedena do sice provizorní, ale plně funkční, podoby a kostel byl dne 17. května 1942 vysvěcen. V této podobě kostel zůstal až do konce války. Mše svaté zde pravidelně, v pátek a dvakrát v neděli, sloužil premonstrát P. Prokop Pittermann.

Doba okupace minula. Při náletu na barikádu za revoluce v květnu 1945 byla rozbita většina okenních tabulí na severní straně a také byla poškozena na této straně omítka. V době revoluce byla v kostele uložena těla zahynulých a pak předána k pohřbení.

Rozvinutí činnosti stavebního spolku bylo váhavé. Hlavní organizátor P. Chlumský začal churavět, někteří členové výboru byli jinak zaneprázdněni a tak se první poválečná schůze spolku konala až 3. listopadu 1945. Jméno spolku se octlo od 1. října 1945 na vázaném vkladu. Ale sotva by se v době poválečného nedostatku pořídilo něco podstatného. Znovu bylo potřeba prosit dřívější dárce o pomoc. Z jejich příspěvků byla zasklena okna, dobudovány schody do věže, zakoupen posuvný žebřík a postavena část opěrné zdi u věže ze severní strany. Bylo vybudováno definitivní elektrické připojení kostela na síť. Dobrovolnou prací bylo upraveno okolí kostela.

Hlavní pozornost byla stále soustředěna na dobudování hlavního oltáře a práce na něm kračovaly.

Po únoru 1948 nastal útlak církve. Nezačal sice s celou silou ihned, ale postupně zesiloval a trval velmi dlouho.

Dne 28. dubna roku 1948 navštívil kostel arcibiskup Beran a udílel svátost biřmování. Zanedlouho, 23. května, se tu zastavil pohřební průvod vyprovázející P. Václava Chlumského na poslední cestě. Se zesnulým se tu rozloučil předseda spolku prof. Antonín Novák.

Po únoru 1948 získal náš kostel mobiliář za zabraných kostelů, nejvíce ze seminárního kostela sv. Vojtěcha, postranní oltáře, koberce, křížovou cestu. Na choru u hlavního oltáře byly umístěny varhany od Sedých sester z Bartolomějské ulice, pak spolek koupil jiné varhany z Joanea (Sedí bratři v Salmovské ulici), které byly instalovány na galerii vzadu.

Pak činnost spolku vlivem útlaku upadala. Předseda prof. Novák byl přeložen mimo Prahu a později z Prahy vystěhován. Ale do kostelního spolku přišli po válce noví členové, jedním z nich je autor zprávy, z níž čerpáme, Josef Krušina, a ti pak vedli další práce. V červnu 1949 odešel P. Prokop, duchovní správci se střídali. Pak bylo nejdříve zakázáno konat sbírky pro stavbu kostela a nakonec rozhodnutím ministerstva vnitřní věci byly zrušeny všechny menší spolky a jejich činnost přešla pod Katolickou charitu, ta později, po jistých průtazích, zaplatila účet za oltářní stůl. Košířský kostelní spolek ukončil svou činnost v únoru 1952.

Přesto všechno byla práce spojená s vybudováním hlavního oltáře dovedena do konce. Reliéf v carrarském mramoru provedl akad. sochař Wielgus. Na epištolní straně je znázorněna postava sv. Jana podávajícího Tělo Páně královně Žofii s dobovým gotickým pozadím. Na evangelijní straně sv. Anežka Česká, s románskou výzdobou kruhových oken v pozadí, rozdává chléb pozemský. Střed mezi těmito dvěma výjevy vyplňuje Karlův most s Novoměstskými a Malostranskými věžemi. Uprostřed - snad znázorněno místo svržení světce do Vltavy - je umístěn svatostánek. Mřížované dveře svatostánku připomínají mřížku zpovědnice.

Hlavní oltář byl posvěcen dne 29. září 1953. Svěcení provedl P. Dvořák. Plocha nad oltářem byla vyzdobena na náklad arch. Čermáka.

Svatostánek byl pořízen později. Arch. Čermák opatřil pancéřovou skříň a potřebné zlato opatřil ještě P. Chlumský a přes válku bylo zazděno u prof. Nováka.

Dobrovolní pracovníci pak provedli úklid prostoru hlavního vchodu a přilehlé kaple, byla položena podlaha a bylo vymalováno. Zároveň byla upravena zpovědní místnost. V hlavním vchodu byly osazeny nové dveře.

Zároveň s vysvěcením hlavního oltáře byla zasazena pamětní deska P. V. Chlumskému. Zpráva o výstavbě kostela, kterou sepsal Josef Krušina, touto událostí končí. Z této zprávy a z rukopisných doplňků k ní, stále čerpáme. Je tam obsažena i vzpomínka na P. Chlumského.

Okénko víry

Počínaje tímto číslem farního listu budeme uvádět úryvky z knížky Františka Štveráka: Malý katechismus v číslech od 1 do 10. Knižka je sice ze starší doby, ale její obsah je trvale platný.

Úvod:

Již malé dítě počítá do deseti. Počítejme tedy i my spolu, malé i velké děti matky Církve. Pravdy pod číslicemi uvedené nás učí, co máme konat, abychom sloužili Bohu a dosáhli věčné spásy.

Co nám říká číslice JEDNA.

1 je Bůh

1 pravá víra katolická

1 pravá Kristova Církev, jež se uskutečňuje v Církvi katolické

1 hlava Církve - svatý Otec v Římě

1 osoba v Kristu Pánu - Spasiteli

1 oběť Nového Zákona: mše svatá

jednou (alespoň) za rok má povinnost se zpovídat každý, jehož svědomí je zatíženo smrtelným hříchem.

Prázdninový pobyt v Bernarticích

Jako obvykle tak i letošní rok naše společenství mládeže jelo společně na týden na prázdniny. A jak bylo v posledních letech zvykem - na kolech.. Ttaké letošní dovolená se nesla ve stejném duchu. Trochu smutné na tom bylo jen to, že už nás nebylo tolik, ale to jsme si vynahradili.

Z Prahy jsme odjížděli pouze P. Lohel, Václav D. a Jarda D. Jeli jsme vlakem do Tábora, odkud jsme pokračovali na kolech do Bernartic. A jelikož nás jelo tak poskrovnu, vzali jsme to přes Kozí Hrádek, kde jsme zjistili, že se dá „udělat“ v potoce i na kole. Tím šťastným byl Jarda D. Po příjezdu do Bernartic a po zdárném nalezení fary, místními označované za zámek, na nás tři už čekala Veronika H. i místní páter František. Po prohlídce „zámku“, jsme byli velice uchvázeni vybaveností, hlavně po sportovní stránce. Nalézal se tu stolní tenis, košíková na jeden koš, hra „Člověče nezlob se“, kterou jsme hráli každý večer pro omládnutí ducha a v neposlední řadě kulečnickový stůl na karambol. Z okna nás také lákal místní rybník, který jsme ještě téhož dne vyzkoušeli. V Bernarticích senarodila doktorka Káralová, která se snažila o dobré vztahy mezi Araby a Evropany. Na konec prvního dne se k naší skupince připojil Václav P. s Liduškou. Večery nám zpříjemňoval hrou na kytaru samozřejmě P. Lohel.

Druhého dne jsme si naplánovali pěkný okruh k Vltavě. Jelikož Václav P. ani Liduška neměli kolo, tak jsme je nechávali vlastnímu osudu. Vrátil se však k naší cestě podél Vltavy. Rozhodli jsme se, že vyzkoušíme naše kola v terénu a kus naší jízdy šel tedy podél Vltavy, ale po turistické značce. Zde si Veronika postěžovala, že sice pilně trénovala, ale přelézat padlé stromy a prodírat se téměř neprostupnými křovinami a k tomu s kolem, prostě nestihla. Jedinou útěchou jí zůstával fakt, že jsme si dali osvěžující koupel, přečetli krásnou povídku, kochali se krásou vltavského údolí a cesta nebyla tak dlouhá. Při takovémto cestování nebylo ani divu, že se objevila prasklá duše P. Lohela. Naštěstí byla natolik málo děravá, že s ní dojel zpět do Bernartic, kde mu ji rychle zalepili bratři Drábíci. Na večer pak přijela i Tereška H., která úspěšně udělala zkoušku a mohla se k nám připojit. Po tomto výletě se již Veronika neptala raději kam poputujeme v předtuše další šilenosti, kterou by nebyla schopna zvládnout. Což se pak ukázalo jako oprávněné.

Třetí den nás opustila hned ráno Liduška kvůli práci, ale tím jsme se dlouho netrápili a prosadili, tedy bratři Drábíci, výlet na Borkovická blata. Měl to být asi tak čtyřicet kilometrů výlet. Jeli jsme přes zříceninu Dobronice u Bechyně a pak dál na blata. Cestou jsme narazili na menší hřiště, kde jsme si hned zahráli s místními kluky fotbal. Jako každý rok, tak i nyní nám přibyl další skalp za vítězství. Za další vesnicí jsme poobědvali na námi vytvořeném ohničku opečený dobrý točeňák a pokračovali v jízdě. Po příjezdu do Sudoměřic se však zjistilo, že vytoužená blata jsou ještě asi dvacet kilometrů,

což by znamenalo ujet celkem kolem osmdesáti kilometrů. Nakonec se to jelo. Celá cesta nebyla až tak hornatá, spíše rovinatá a tak únava nebyla velká. Na blatech nás čekalo další nemilé překvapení a to, že tam

chyběl výklad psaný na papíře. A tak jsme se „jen“ tiše kochali Borkovickými blaty a okolní krajinou. Cestou zpět jsme navštívili překrásné město Bechyni. Z Bechyně nás zastihla silná bouře a tak jsme dojížděli úplně promočení. Při tom se Vaškovi D. povedl mistrovský vtip, kdy dojel P. Lohela, který si myslel, že jede úplně sám a poklidným hlasem mu oznamoval blížící se Bernartice. P.Lohel se tak lekl, že se na okamžik viděl již v nebesích, pak strhnul kolo doprostřed silnice a až po chvíli se uklidnil. Na faře byl tou dobou Václav P. a pilně připravoval čaj a následně i večeři.

Čtvrtý den jsme si udělali rozhodně volnější. Dopoledne jsme si dali turnaj v ping pongu a odpoledne jsme pěšky navštívili poutní místo sv. Rozárky.

Pátý den jsme jeli navštívit Milevsko. Cestou jsme se zastavili v krásné vesnici Sepekov, kde jsme se setkali s posledními účastníky naší dovolené s Pavlem K. a Vítkem B. a společně jsme prohlédli místo krátkého působení našeho pátera. Kostel Navštívení Panny Marie byl krásně opraven a zbývá již jen opravit ambity. Poté jsme ochutnali místní dobroty a pokračovali jsme do Milevska. V Milevsku jsme byli vlídně přijati páterem Jakubem Berkou a po delším rozhovoru jsme mu začali dávat rady na využití znovu vytvářeného kláštera. V podvečer jsme se vrátili do Bernartic, kde jsme si ještě zahráli další fotbalový zápas s místními.

Šestý den nás opustil P. Lohel, ale přes tuto velkou ztrátu jsme se jeli podívat do Písku. Někteří na kole, jiní v autě. V Písku, kde jak známo se nachází nejstarší kamenný most ve střední Evropě, jsme pokračovali ve sportovním duchu a dali jsme si turnaj v minigolfu a po přesunutí na vhodné místo volejbal. Po navrácení na faru jsme dovršili herní den hrou „Člověče nezlob se.“

Sedmý den už jsme zvládli jen mši svatou v místním kostele zasvěceném sv. Martinovi a po obědě se všichni účastníci rozjeli domů ,či na další prázdninové akce. Celkově jsme ujeli asi dvěstěosmdesát kilometrů a musím přiznat, že to byl další překrásně strávený týden plný humoru a krásných výletů.

J.D.

Výlet za Ondřejem do kláštera

O jedné prázdninové neděli, přesně 21.července, jsme se po mši sv. vypravili v počtu osmi mládežníků **za Ondřejem Františkem Čapkem do kláštera františkánů v Prusincích u Plzně.** Chtěli jsme poznat prostředí , kde náš Ondřej prožil svůj roční přednoviciát a zároveň civilní službu.

První auto dorazilo do malebné vesničky na kopečku, kterou tvoří pouze 4 objekty , a to kostel, klášter (bývalá fara dominikánů), škola a dům (bývalá kaplanka), přesně před polednem. Proto jsme se mohli připojit k modlitbě breviáře a díků v kapli. Potom jsme již byli pozváni k obědu, při kterém se otec Šebestián chtěl dovědět něco o našem společenství mládeže a o jeho době trvání. Když jsem odpověděl, že se scházíme již asi 10 let, prohodil něco v tom smyslu , že jsme již „zasloužili důchodci“. V polovině oběda pak dorazilo i druhé auto řízené Vítkem. To se v ten den, ač vždy vyjíždělo první, vždycky někam zatoulalo. Tady patří pochvala našemu řidiči Pavlovi. Po chutném obědě jsme ještě dále povídali a diskutovali. Otec Šebestián měl tu čest, že seděl vedle Vítko B. a Honzika, a tak se po nějaké době trefně ozval s otázkou, kolik času ve společenství zaujímají otázky finanční a ekonomické.

Aby nezůstalo jen u těchto tradičních témat, tak jsem se za vás, milí farníci, zeptal Ondřeje co mu tento rok postulátu v klášteře přinesl. A Ondřej, který vás všechny zdraví a zároveň děkuje za podporu, se kterou se setkává při svých návštěvách v košířské farnosti, ochotně odpověděl.

„Po praktické stránce jsem se naučil základy některých řemesel /zedničinu, truhlářinu, elektrikařinu atd.).

Po psychosociální stránce jsem byl po patnácti letech venku ze školy. Po pěti letech jsem neměl za nic zodpovědnost. Tedy podřízen všem. To mě naučilo vidět věci z jiné stránky. Přestal jsem klást takový důraz na intelekt a kulturu, akcent se více přenesl na vztahy a vytrvalost v práci. Poznal jsem tu veliké množství lidí a naučil jsem se daleko lépe chápat postoje, jednání a city druhých lidí.

V duchovním hledisku mi pak padlo hodně iluzí. Tento rok znamenal kromě 14tého roku, kdy jsem konvertoval, největší posun v chápání víry a Boha. Naučil jsem se tu více modlit a více poznal sám sebe.“

Pak se již někteří obyvatelé

kláštera museli rozloučit a odjet, či přímo odřčtet na motocyklu o objemu 650 ccm, což byl případ otce Šebestiána. Celkově tu letos tvořili komunitu tři (resp.dva kandidáti), tři mniši a jeden kněz, zmíněný otec Šebestián. Ondřej nás pak provedl celým klášteřem, nevynechal ani vlastní celu, kde byla pouze menší skříň, židle, stůl a nade dveřmi lůžko. Dům je vkusně, funkčně a prostě zrekonstruován. Moc se nám líbil a někteří tam chtěli i zůstat. Před odjezdem nám Ondřej ještě ukázal kostel, kde v tu neděli bylo nebývale plno. Z obvyklých čtyř přišlo asi 15 lidí. Pak již přišlo loučení s přáním zdaru do noviciátu, který Ondřej začíná 1.září v Moravské Třebové.

Další naší zastávkou byly **Konstantinovy lázně**, kde jsme my tři synové chtěli pozdravit tatínka, tedy našeho pana varhaníka. Cestou jsme pozorovali následky vichřice, jež před námi nadělala pěknou spoušť. A tak jsme cestou museli podjíždět spadlý strom přes silnici. Kdybychom cestovali větším automobilem nebo autobusem, tak bychom v tomto úseku měli smůlu. Výhodou bylo, že jsme se po příjezdu do lázní mohli pěkně zkoulovat spadlými kroupami. Pak nás všechny tatínek pozval do svého pokoje a později jsme si šli prohlédnout lázně. Neopomněli jsme všichni ochutnat z pramene přírodní železité hydrogenouhličitanosodnohořečnaté hypotonické kyselky. Ne všichni jí však přišli na chuť. Někteří si ji však nabrali i domů. (a tam ji mají doposud). Pak už pana varhaníka, kterému zdejší klima prospělo, čekalo tu neděli již druhé varháníčení. Odvezli jsme ho do Bezručic, kde jsme si prohlédli kostel a vyslechli jednu stařenku, která si pochvalovala nynější hraní.

Předposlední zastávkou byl **klášter trapistů v Novém Dvoře**, který jsme našli v lesích na místě bývalého barokního hospodářského dvora, který původně patřil k premonstrátskému klášteru Teplá a z něhož se podařilo zachránit jen část. Viděli jsme zde moderní prosklenou přístavbu a rozestavěný kostel, který navrhl londýnský minimalista John Pawson. Areál kláštera jsme si prohlédli pouze zvenku. Řeholníci různých národností, kteří si vybrali jednu z nejtvrděších řeholí, se do kláštera nastěhovali až v dalším měsíci po naší návštěvě, a tak jediný člověk, s kterým jsme na staveništi mohli mluvit, a to pouze rusky, byl mladý dělník z Litvy.

Poslední tečkou za naším zdařilým výletem pak byla **večeře v Krušovicích**.

V.P.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků

Neprodejné